

TEXT Paula Haikarainen

White-collar Blacksmith Salonkikelpoinen seppä

ANTTI SALMINEN DESIGNS IN "THE HARD WAY" AND ADVOCATES SYNERGY BETWEEN ARCHITECTURE AND CRAFTS.

"I SUPPOSE I'M currently the most academically educated blacksmith in Finland," says the fresh Master of Arts, Antti Salminen. Despite the fact that the blacksmith's trade has not been taught at the University of Art and Design for at least 50 years, Salminen, after graduating from the Design Institute at Lahti Polytechnic, decided to complement his degree in particular with regard to ironworking. "I want to combine the methods of industrial design and new technology with traditional metalworking. My goal is to create a new style of metal design for modern architecture and the furniture industry."

Salminen says that a blacksmith's work is no different from other craft trades: although the profession is ostensibly appreciated for preserving a valuable cultural tradition, the appreciation never extends to the customer's purse. "Most of the blacksmiths are still working in the sealed vacuum that usually encloses folk traditions, making skewers and bottle openers and selling them in craft shops or markets. Their pricing could not have been profitable." He wants to show by his own example that craftwork can be a developing business, too.

Salminen's MA thesis *Design the Hard Way. Comments on the Relationship between Modern Architecture and Blacksmith's Trade* is, according to the author, more in the nature of a provocative pamphlet than an objective study. Salminen denounces modern efficient building methods and the lack of personality in the constructed environment. "The most striking feature of modern architecture is its complete lack of handicraft. Architect Harri Hautajärvi has made the apt observation that in some buildings the only hand-made detail is the badly applied silicone seam."

Salminen advocates a new synergy between architecture and crafts. "There would be room for a construction culture that uses industrial structures together with elements produced with other methods. Combining architecture and metal art could also serve to steer architecture back towards the ideals of Art Nouveau and Functionalism."

Salminen's own skills seem to be in demand. His list of merits include, apart from forgemanship, also sculptures as well as object and furniture designs which have gained success in major Japanese design competitions. His most recent accomplishments are making forged seating for the renovation of a 1917 museum tram and a sculptural work for the urn cemetery in Kärkölä. The old smithy at the tram depot in Vallila in Helsinki, where Salminen works, has been operating since 1939. Now it is converted into a prototype studio and product development laboratory, but the original heavy machinery is still in use in Salminen's own design agency Leka.

In the promised land of doctorates, it is hard to believe that the traditional apprenticeship system would still be alive and well. But in fact Antti Salminen took part in the examination for the national Master Blacksmith's Diploma. "It was not an easy week. One day we began forging at six in the morning and kept on until midnight. We were pretty quiet crowd after that." Four of the seven examinees got their master degree, Salminen just barely missing the grade. "Perhaps all the academic stuff has dulled my sharpest edge," he jokes. "The jury said that it would otherwise have been a perfect performance, but I was not fast enough. They didn't indulge any academic laxity!"

”KOVAN LINJAN MUOTOILIJÄ” **ANTTI SALMINEN** KAIPAA SYNERGIAA MODERNIN ARKKITEHTUURIN JA KÄSITYÖN VÄLILLE.

”**TÄLLÄ HETKELLÄ LIENEN** akateemisessa mielessä korkeimmin koulutettu seppä Suomessa”, toteaa taiteen maisteri Antti Salminen. Huolimatta siitä, että sepäntyötä ei ole Taideteollisessa korkeakoulussa opetettu ainakaan 50 vuoteen, hakeutui Lahden Muotoiluinstituutista valmistunut Salminen täydentämään opintojaan nimenomaan metallimuotoilussa. ”Haluan yhdistää teollisen muotoilun ja uuden teknologian suunnittelumenetelmiä perinteiseen metallialan osaamiseen, kuten taontaan. Tavoitteenani on luoda uudenlaista metallimuotoilua rakennustaiteen ja huonekaluteollisuuden käyttöön.”

Salmisen mukaan sepän työhön pätee sama kuin käsityöläisyyteen yleensä: vaikka ammattikuntaa näennäisesti arvostetaan kulttuuriperinteen ja alaan liittyvän romantiikan takia, arvostus ei ulotu maksuvalmiuteen saakka. ”Useimmat tapamaani sepät pysyivät edelleen kansanperinteeseen liittyvässä umpiossa takoen makkaratikkuja ja pullonavaajia ja myyden niitä käsityöalan liikkeissä tai torilla. Hinnoittelu ei voinut olla taloudellisesti kannattavaa”, kirjoittaa Salminen lopputyössään. Omalla esimerkillään hän halua osoittaa, että ala voi olla kehittyvä liiketoimintaa.

Lopputyö *Kovan linjan muotoilua – kommentteja modernin arkkitehtuurin ja sepäntyön välisestä suhteesta* on tekijän omien sanojen mukaan pikemminkin provokatiivinen pamfletti kuin objektiivinen tutkimus. Salminen suorii tehokentamista ja rakennetun ympäristömme persoonattomuutta. ”Tämän hetken lasi- ja elementtiarkkitehtuurin silmiinpistävä ominaispiirre onkin käsityön täydellinen

puuttuminen. Arkkitehti Harri Hautajärvi on osuvasti todennut, että joissain rakennuksissa ainoa käsin tehty detajli on huonosti pursotettu silikonisauma.”

Salminen kaipaa arkkitehtuurin ja käsityön uutta synergiaa. ”Modernissa arkkitehtuurissa olisi tilaa myös sellaiselle rakentamiskulttuurille, jossa teollisesti valmistettavien rakenteiden ohessa voitaisiin käyttää muilla keinoin valmistettuja elementtejä. Rakennus- ja metallitaiteen yhdistäminen saattaisi myös palauttaa arkkitehtuuria kohti jugendin ja funktionaalismien ihanteita.”

Salmisen omalle osaamiselle tuntuu olevan tilausta. Ansio- luettelossa on taonnan lisäksi veistotaidetta sekä esine- ja kalustesuunnittelua, muun muassa japanilaisissa muotoilukilpailuissa palkittu taottu tuoli. Viimeaikaiset työt ovat olleet istuinsojen taontaa entisöitävään museoraitiovaunuun vuosimallia 1917 sekä veistoskokonaisuus Kärkölen seurakunnan uurnalehtoon. Vallilan raitiovaunvarikon vanha, vuodesta 1939 toiminnassa ollut takomo palvelee nyt prototyypistudiona ja tuotekehityslaboratoriona, mutta myös alkuperäiset koneet ovat käytössä Salmisen omassa muotoilutoimisto Lekassa.

Tohtorinhattujen luvatussa maassa on vaikea uskoa, että perinteinen kisälli-oppipoikamestari-järjestelmä pyörii edelleen. Antti Salminenkin osallistui viime syksynä seppämestarin näyttötutkintoon, kun sellainen

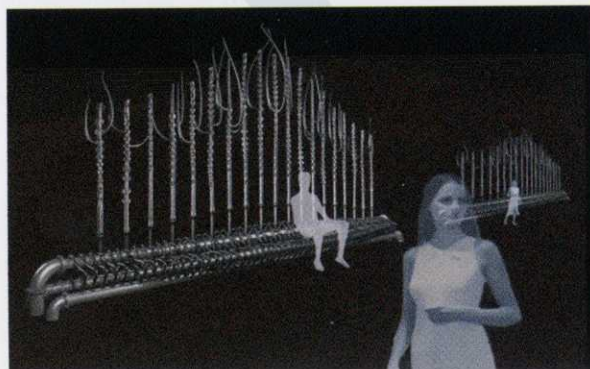
järjestettiin Mynämäellä ensimmäisen kerran kahteentoista vuoteen. ”Se oli kova viikko. Rankimpana päivänä takominen aloitettiin aamukuudelta ja lopetettiin keskiyöllä. Oltiin aika hiljaisia poikia sen jälkeen.” Seitsemästä osallistuneesta neljä sai mestarinkirjansa läpi, Salmisella jäi pienestä kiinni. ”Ehkä tämä akateeminen kikkailu on vienyt kovimman terän”, hän leikailee, ”Raadin mukaan suoritus olisi muuten ollut täydellinen, mutta en ollut tarpeeksi nopea. Siellä ei tunnettu akateemisia vartteja!”

Concept rendering of a 650 kg forged gate. Yksityiskohta taotusta portista, mallinnuskuvaa.

353 / Tuoli 353 Judging Award, IDEE Design Competition 2000, Japan.

Seating structure / Istuinrakennelma Selection Award, Sapporo International Design Competition 2000.